

KONTINUA

Stille spor
trukket i den trætte sorte slidte jord
hvor vi går i en dis
lige før den fryser over og bliver is
i mit hår

Så koldt så vådt så gråt i gråt
mange dage tilbage

trækker fra
tæller ned til dagens timer overtager

Kom igen brænd igennem tågen
mød mig simpelthen hvor jeg står
ny og klar
lad os glemme rent at det var januar
indenfor

Så koldt så vådt så gråt i gråt
mange dage at tage tilbage
Imellem alt og intet nu og da
kontinua

Skyerne der lå på vores tag
tunge dråber har for længst sat af
synker ned og står for skud
trækkes ind og pustes ud

Dybe spor sat af drøje hug og dyre ære-
sord
fra i fjor

Skyerne på taget skyller ubehaget af
solen brænder disen
smelter også isen

ENSOMT TRÆ I SKOVEN

Kender ikke for og bag
et ensomt træ i skoven
ret forundret og for træt
står du tilbage

Under den hvide bro
du har brændt vil du bo
læg dig let
læg dig lidt
efter larm bliver der ro

Du kan høre græsset gro
men man flytter ikke bjerge
helt alene ved at tro
det ved du nu

Men hvordan mon det du gør
og alt det som du tør
lander tyst
og lidt trist
lige her ved min dør

Under den hvide bro
du har brændt skal vi bo
læg dig let
læg dig lidt
selv i larm findes ro

KONTINUA

MARIE FRANK

TABTE TRÅDEN

Jeg tabte tråden forleden
men ingen så det ikke én
det er ikke det at jeg kunne tabe den men
hvis det én gang sker så kan det ske igen

En gang jeg pludseligt tabte mælet
og ingen vidste hvor det var
da gik jeg stum omkring i flere uger
hvis det én gang sker så kan det ske igen

Min gamle ven her har du mig tilbage
du er som jeg en stranding uden mage
min gamle ven her har du mig tilbage
du og jeg hinanden op ad dage

Så hvad nu hvis jeg mister modet
og aldrig finder det igen
er det så slut

Hvis det først sker
så sker der aldrig mere

Min gamle ven her har du mig tilbage
du er som jeg en stranding uden mage
min gamle ven her har du mig tilbage
du og jeg, hinanden op ad dage

FREMSTRAKTE HÆNDER

Visk tavlen ren
klar himmelblå
saver den gren
vi sidder på
over nu
lad ikke solen gå ned over strid
det er igen forårstid

Nætterne går
langsomt i spænd
vi genopstår
vagtstomt igen
tænder lys
lad ikke mørket gro fast undervejs
slut med at være stand-by

Når kragerne vender
hvor regnbuen ender

Siver vi ned
vægtløse sind
finder en fred
helt farveblind
kom og bliv
hjem svære hjem du ved vejen er lang
vi må se til at den ikke bliver trang

Hvor regnbuen ender
tror vi vi ved
hvad man altid finder
vil du afsted
så send én du kender
papiret er blankt
kanske det blænder
hvor regnbuen ender
papiret er blankt
fremstrakte hænder

KONTINUA

MARIE FRANK

HVIS IKKE DU SKU KU

Jeg ser på dig og jeg ser på mig
og jeg ser verdener kollidere
tér os dumt og roterer tungt
uden svar

Sving dig højt højt op over byen
alle ved hvad der er over skyen
og jeg ved du kan

Hvis ikke du sku ku
hvem sku så ku
hvis ikke du sku
hvem sku så ku ku

Himmelfart nærmest soleklart
favnen fuld af eksplosioner
tag afsted og tag mig nu med
uden stop

Sving mig højt højt op over byen
alle ved hvad der er over skyen
og jeg ved du kan

Hvis ikke du sku ku
hvem sku så ku
hvis ikke du sku ku
hvem sku så ku ku

Sving os højt højt op over byen
alle ved hvad der venter bag skyen
og vi kender vejen hjem

Hvis ikke vi sku ku
hvem sku så ku
hvis ikke vi sku ku
hvem sku så ku ku

UNDERSTRØM

Stormen falder ned vi falder med
der er ikke andet her
end dig og mig i grænselandet
mellem det der var
og hvad vi finder når vi finder ind
herudefra

S.O.S. fra et skibbrud
pludselig kom vi for langt ud
kan man gå på grund
uden at gå til bunds
det var ligesom en ond drøm
du blev taget af understrøm

Sejlet agterud i mit store skrud
du går igennem marv og ben
men ingen lyd går over vandet
sådan en bidevind
kan gøre dig blind og døv men hjælper
godt
mod vægelsind

S.O.S. fra et skibbrud
pludselig kom vi for langt ud
kan man gå på grund
uden at gå til bunds
det var ligesom en ond drøm
taget af understrøm

Regnen stilner af os to tilbage
vi driver over vandet
det er blevet lyst om ikke andet
stadigvæk lidt koldt
men jeg er stadig solgt og stævner ud
med dig igen

S.O.S. fra et skibbrud
hvordan kom vi så langt ud
vi gik på grund

KONTINUA

MARIE FRANK

BRÆNDTE SKULDRE

Spil mig jeg er fri
det er så let som det kan blive
lidt kastet rundt
grebet i et langt sekund
hovedet oven vande
det må gå som det kan

Jeg ser dig i fart
tror nok at du lander snart
du flugter tvivlsomt
mod et mål det er tomt

Brændte skuldre
kærligheden kalder
og det er flot nok gjort
i så tung en alder

Tror du på held
så går det nok alligevel
én står for skud
én er blevet slået ud
du dukker dig lidt
men du er blevet set

Brændte skuldre
kærligheden kalder
og det er flot nok gjort
i så tung en alder

VEND DIG NU OM

Der er løbet meget vand under din bro
men du har stadig tørre tæer i de små sko
og du tror på det du hører
og du følger dem der tør

Vend dig så om
ord kan blive mere end bare ord
vend dig nu om
og gør alt det du aldrig gjorde

Gå på grund der gynger før du går i stå
stå ved det du synger eller stå på må og få
flyv kun højere der er
altid noget der bærer

Vend dig så om
alt det du siger er kun ord
ja vend dig nu om
og gør alt det du aldrig gjorde

Lettere letter vi så højt
til loftet du forstår
slet ikke skyggen af en døjt
af hvad der foregår
du klinker dine skår

Lettere letter vi så højt
der er langt til efterår
tættere fletter fuglefløjt
sig i mit hår
du foreslår
at vi genopstår

KONTINUA

MARIE FRANK

SMÅ TIMER

Boulevarden strækker ud og rækker ind
den her asfalt kender alt til mine syv sind
hvilken vej spørger jeg skal mine tanker
gå
gaden svarer med en dis der lyser grå

Byens øjne falder i og går til ro
og i mørket når jeg til et nyt niveau
sagte synger sten og stål om tid og rum
der er tyst i mit beton-delirium

Tag med mig og lad os springe ud
springe over svinge under stjernestunder
sluge pladsens neon-overskud
vi kan også vække kranerne der blunder

Gadelampen gynger i sin akvarel
måske kold men stadig tryk alligevel
jeg er klar i natten natten er klar til mig
og i mørket er der kun den lige vej

Kom med ud på de små timer kom nu
svæv igennem byens dybe stille ro
kom med ud på de små timer kom nu
svæv igennem nattens dybe stille ro

LAST GOODBYE

Solen skælver, ja den nat var lang
radioen nynner vores sang
kom vend dig om mod mig
find ind til mig

Vi har buldret ud af landevejen
først i solskin senere mest i regn
en vild hvirvlet vind
af unge lette sind

Vågeblus og bølgeslag
lurer på den nye dag
kloden drejer stille rundt
strejfer mig et kort sekund

Havet vender sig den anden vej
ubønhørligt trækkes der en streg
i timeglassets sand
man lever mens man kan

Vågeblus og bølgeslag
lurer på den nye dag
kloden drejer stille rundt
strejfer mig et kort sekund

Forglem mig ej når du endevender
hvad der var
et klart signal til tusind antenner
langvejs fra
tag blot på vej men tag mine hænder
som et svar
et last goodbye til det som vi kender
overtager

KONTINUA

MARIE FRANK